

Arrest

nr. 202 561 van 17 april 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 bus 1
8200 SINT-ANDRIES**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 14 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 november 2017 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (type D).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De heer A.M.H., die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn en op 7 oktober 2015 het Belgische grondgebied te hebben betreden, dient op 8 oktober 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 8 juli 2016 wordt hij door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling.

1.2. De verzoekende partij dient op 1 juni 2017, als echtgenote van de heer A.M.H., een aanvraag in tot afgifte van een visum lang verblijf (type D).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 10 november 2017 de beslissing waarbij het gevraagde visum wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing die op 17 november 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10,1,1,4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Overwegende dat op 01/06/2017 een visumaanvraag werd ingediend door [H.M.L.] ° 01/05/1995, van Somalische nationaliteit, teneinde haar echtgenoot [H.M.A.] °02/02/1994, erkend vluchteling van Somalische origine in België te vervoegen.

Overwegende dat de aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijkscertificaat, afgeleverd op 12/03/2017, voor een huwelijk afgesloten op 10/01/2015.

Overwegende dat uit een nauwkeurige verificatie van de diensten van de Belgische ambassade in Kampala is gebleken dat de officiële stempels aanwezig op het document in feite werden geprint op het document door middel van een kleurenprinter. Bijgevolg kan het niet gaan om authentieke stempels die op het document werden aangebracht door de lokale autoriteiten.

Overwegende dat gelet op deze elementen het voorgelegde document manifest vervalst is.

Overwegende dat art 74/20 §1 stelt dat “behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.”

Overwegende dat door het voorleggen van een vervalst document de aanvrager heeft aangetoond moedwillig de Belgische autoriteiten te willen bedriegen met het oog op een toelating tot verblijf.

Bijgevolg wordt de visumaanvraag geweigerd.

Aangezien minstens aan één van deze voorwaarden voorzien in hogervermeld artikel niet voldaan werd, wordt de visumaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 11 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij verwoordt haar middel als volgt:

“Echtgenoot [M.H.A.] bevestigt de echtgenoot te zijn van verzoekster.

Verweerder gaat voorbij aan het gegeven dat verzoekster - net als haar echtgenoot - uit Somalië komt en dat daar niet zomaar "authentieke huwelijksakten met officiële stempels" worden afgeleverd.

Zo stelt zelfs het Commissariaat-generaal ter zake m.b.t. documenten en inzonder huwelijksakten uit Somalië (stuk 4):

"Er heeft nooit een centraal systeem voor registratie van dergelijke attesten bestaan.

Huwelijksaktes worden afgeleverd door sommige sheikhs, maar er zijn geen officiële huwelijksaktes en huwelijken worden niet officieel geregistreerd en dus is het ook onmogelijk om hun echtheid na te gaan."

Verzoekster heeft het enige voorgelegd wat zij kon voorleggen ter duiding van haar huwelijksband met haar echtgenoot, dewelke erkend vluchteling van Somalische origine in België is.

Van enig bijzonder opzet tot het plegen van strafbare feiten van valsheid in geschrifte is in hoofde van verzoekster hoegenaamd geen sprake. Verweerder kan niet worden gevolgd in haar blote bewering dat verzoekster "moedwillig de Belgische autoriteiten heeft willen bedriegen" met de voorgelegde stukken.

Andere stukken zijn nu eenmaal niet voor te leggen ten bewijze van haar huwelijksband.

Punt nr. 8 van de considerans van Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 stelt:

«De situatie van vluchtelingen vraagt bijzondere aandacht vanwege de redenen die hen ertoe hebben gedwongen hun land te ontvluchten en die hen beletten aldaar een gezinsleven te leiden. Om die reden moeten er voor hen gunstiger voorwaarden worden geschapen voor de uitoefening van hun recht op gezinshereniging.»

De website van het Vlaams Agentschap Integratie en Inburgering stelt (als overheidsinstantie) ter zake: "Als je onmogelijk een officiële akte kan voorleggen, kan de DVZ rekening houden met 'andere geldige bewijzen'.

Voorbeelden van andere geldige bewijzen zijn:

- akte van een traditioneel huwelijk
- een notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid
- een religieuze akte
- een nationale identiteitskaart die de huwelijksband vermeldt
- uittreksel van de huwelijksakte
- een vervangend vonnis

De onmogelijkheid moet onafhankelijk van je wil zijn ontstaan. Dat is zo in de volgende gevallen:

- België erkent het betrokken land niet.
- Je persoonlijke situatie is moeilijk verzoenbaar met een terugkeer naar de betrokken staat of met een contact met zijn overheden.

Soms maakt de interne situatie van het betrokken land het onmogelijk om een officiële akte voor te leggen, doordat:

- de documenten vernietigd werden en er geen enkel ander middel bestaat om ze te vervangen,
- de bevoegde nationale overheden niet naar behoren functioneren, of
- de bevoegde nationale overheden niet meer bestaan.

Als je ook geen 'andere geldige bewijzen' kan voorleggen, dan kan de DVZ jou en je echtgenoot of partner uitnodigen voor een gesprek."

Ook artikel 11 van de Richtlijn 2003/86/EG stelt hieromtrent:

« Wanneer een vluchteling geen officiële bewijsstukken kan overleggen waaruit de gezinsband blijkt, nemen de lidstaten ook andere bewijsmiddelen inzake het bestaan van een dergelijke gezinsband in aanmerking, die overeenkomstig het nationale recht worden beoordeeld. Een beslissing tot afwijzing van het verzoek mag niet louter gebaseerd zijn op het ontbreken van bewijsstukken. »

In plaats van verzoekster uit te nodigen voor een gesprek tot duiding van haar echtelijke band met de heer [M.H.A.], erkend vluchteling van Somalische origine, wordt eenvoudigweg een weigering uitgesproken waarbij beide echtgenoten elk aan een andere kant van de wereld worden gehouden, terwijl verzoekster zelfs van strafbare feiten wordt beschuldigd.

Dit is niet correct in het licht van de problematische situatie inzake bewijsstukken uit Somalië.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing het gezinsleven van beide echtgenoten (artikel 8 EVRM) op een disproportionele wijze, terwijl de bestreden beslissing aldus strijdig is met de regels van gezinshereniging van artikel 10 Vw. en artikel 11 Richtlijn 2003/86/EG.

Art. 8 EVRM vormt geen absolute bescherming van het privé- en familieleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel (evenredigheidsbeginsel).

Art. 8 EVRM maakt immers een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

"Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient het Hof te onderzoeken of:

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet ;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient ;
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.

"Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen.

Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechterlijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen.

*Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken 'in the least onerous way as regards human rights'. (P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy", in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720)
In casu is de aantasting aan het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM wel degelijk disproportioneel."*

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het hiermee samenhangende redelijkheidsbeginsel vereist een discretionaire bevoegdheid in hoofde van het bestuur en is geschonden wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van haar keuze in de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij verzocht het bestuur in casu om de afgifte van een visum lang verblijf (type D) teneinde haar echtgenoot in België te vervoegen die alhier werd erkend als vluchteling. Zij beriep zich aldus op een recht op verblijf van meer dan drie maanden overeenkomstig artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, eerste streepje van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris weigert de visumaanvraag, en aldus ook het verblijfsrecht van meer dan drie maanden, op grond van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt vast dat de verzoekende partij voor het verkrijgen van het gevraagde visum een manifest vervalst stuk gebruikte om de ingeroepen huwelijksband aan te tonen. Hij stelt meer concreet vast dat een op 12 maart 2017 afgeleverd huwelijkscertificaat voor een huwelijk afgesloten op 10 januari 2015 wordt voorgelegd, waarvan de officiële stempels in feite zijn geprint op het document door middel van een kleurenprinter. Hij wijst erop dat het dan ook niet kan gaan om authentieke stempels die op het document werden aangebracht door de lokale autoriteiten. Hij is van mening dat het voorleggen van een vervalst huwelijkscertificaat aantoonde dat de verzoekende partij moedwillig de Belgische autoriteiten heeft willen bedriegen met het oog op een toelating tot verblijf.

Artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet stelt als volgt:

"Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst."

Deze bepaling laat aldus toe om, behoudens bijzondere bepalingen van de wet, de machtiging of toelating tot verblijf te weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor

de erkenning van deze toelating, valse of vervalste documenten heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

De verzoekende partij brengt op zich geen concrete argumenten naar voor die de vaststelling in de bestreden beslissing kunnen weerleggen dat het door haar voorgelegde huwelijkscertificaat manifest is vervalst, waar de zogenaamde officiële stempels op dit document in feite werden geprint door middel van een kleurenprinter.

De verzoekende partij betoogt wel dat dit het enige document is dat zij kon voorleggen en dat er geen sprake is van een bijzonder opzet om een strafbaar feit te plegen. Zij stelt dat in Somalië niet zomaar authentieke huwelijksakten met officiële stempels worden afgeleverd. Dit betoog doet allereerst geen afbreuk aan de vaststelling dat de verzoekende partij een manifest vals of vervalst document heeft gebruikt bij haar aanvraag om de huwelijksband aan te tonen. Deze vaststelling kan reeds volstaan om toepassing te kunnen maken van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet. Er blijkt niet dat hiervoor ook sprake moet zijn van een *“bijzonder opzet tot het plegen van strafbare feiten van valsheid in geschrifte”*. Het volstaat dat aanvrager *“valse of vervalste documenten heeft gebruikt, [...] die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf”*. Bovendien is dit betoog van de verzoekende partij, waarbij zij zelf aangeeft dat in haar herkomstland niet zomaar authentieke huwelijksakten met officiële stempels worden afgegeven, niet van aard te kunnen overtuigen dat zij zich er niet van bewust was dat zij een vervalst stuk voorlegde. Uit het (bewust) voorleggen van een vervalst stuk afleiden dat de betrokkene moedwillig de Belgische autoriteiten heeft willen bedriegen, kan verder door de verzoekende partij niet zonder meer worden afgedaan als een *“blote bewering”*. De voorlegging van een vervalst huwelijkscertificaat vormt hiervoor immers een zeer concrete aanwijzing. Het betoog van de verzoekende partij dat zij niet de intentie had om de Belgische autoriteiten te bedriegen is zelf niet meer dan een blote bewering. Zij overtuigt met dit betoog geenszins dat in casu niet in redelijkheid toepassing kon worden gemaakt van het artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

Waar de verzoekende partij verder stelt dat onvoldoende rekening is gehouden met de problematische situatie inzake bewijsstukken uit Somalië, waarbij zij verwijst naar informatie van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er geen officiële huwelijksaktes zijn, alsook waar zij benadrukt dat een beslissing tot afwijzing van een verzoek om gezinshereniging met een erkende vluchteling niet louter mag zijn gebaseerd op het ontbreken van bewijsstukken, merkt de Raad allereerst op dat de thans voorliggende beslissing niet louter steunt op het ontbreken van een bewijsstuk. Er wordt zo niet louter vastgesteld dat een (geldig) bewijs van de huwelijksband ontbreekt, maar ook dat de verzoekende partij om de ingeroepen huwelijksband aan te tonen gebruik heeft gemaakt van een manifest vervalst stuk. De Raad wijst erop dat van een aanvrager die op basis van een huwelijk naar België wenst te komen, mag worden verwacht dat deze – om het ontbreken van een officieel stuk te compenseren – niet overgaat tot het voorleggen van vervalste stukken. Indien dit wel het geval is, betreft dit een omstandigheid waarin de wetgever – in artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet – uitdrukkelijk heeft voorzien dat het bestuur de aanvraag voor een machtiging of toelating tot verblijf kan weigeren. De Raad ziet ook niet in waarom bij de toepassing van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet nog specifiek rekening diende te worden gehouden met een volgens de verzoekende partij problematische situatie inzake bewijsstukken uit Somalië. Dit gegeven kan immers nog geen rechtvaardiging vormen voor de voorlegging van een manifest vervalst stuk om de ingeroepen huwelijksband aan te tonen. Dit geldt des te meer waar in het kader van een aanvraag tot gezinshereniging met een erkend vluchteling, bij een onmogelijkheid tot het voorleggen van de vereiste officiële stukken, de huwelijksband ook kan worden aangetoond door het voorleggen van *“andere geldige bewijzen”* en zelfs, voor zover ook dit niet mogelijk blijkt te zijn, op elke andere wijze (zie artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet). Gelet op hetgeen voorafgaat, blijkt niet dat voormeld betoog van de verzoekende partij afbreuk vermag te doen aan de mogelijkheid die de wetgever in casu aan de minister of zijn gemachtigde heeft toegekend om de vraag om toelating tot verblijf in België af te wijzen waar hij vaststelde dat een manifest vervalst stuk werd gebruikt dat bijdraagt tot het verkrijgen van het verblijf. In casu kan dit laatste niet ernstig worden betwist, waar het vervalste stuk tot doel had het bewijs te leveren van de huwelijksband die het recht op gezinshereniging opent.

Daarenboven merkt de Raad nog op dat het op zich niet is betwist dat de verzoekende partij in de onmogelijkheid is om haar huwelijksband met officiële stukken aan te tonen, al was het maar omdat stukken van de Somalische autoriteiten niet worden gelegaliseerd. In deze situatie voorziet artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet als volgt:

“§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Deze bepalingen voorzien aldus, wat de gezinshereniging met erkende vluchtelingen betreft, in een getrappt systeem voor het leveren van het bewijs van de huwelijksband. Uitgangspunt blijkt dat het bewijs van de huwelijksband moet worden geleverd door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie.

Indien wordt vastgesteld dat dit bewijs niet kan worden geleverd, zoals in casu dient te worden aanvaard, kan ook rekening worden gehouden met “andere geldige bewijzen” die ter staving van de huwelijksband worden overgelegd. Voor wat betreft de interpretatie van het begrip “andere geldige bewijzen” ter staving van de bloed- of aanverwantschapsbanden, kan nuttig worden verwezen naar de omzendbrief van 17 juni 2009 houdende bepaalde verduidelijkingen en wijzigings- en opheffingsbepalingen inzake de gezinshereniging. Dienaangaande bepaalt deze omzendbrief het volgende:

“3. " Andere geldige bewijzen "

a. Beoordeling van de toelaatbaarheid van de " andere bewijzen "

De vreemdeling die daadwerkelijk niet in staat is om de officiële documenten die het bestaan van de familieband aantonen te bekomen, kan " andere bewijzen " die " geldig " moeten zijn, voorleggen.

Het onderzoek van de " andere bewijzen " wordt aan het oordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken overgelaten. De Dienst Vreemdelingenzaken evalueert hun geldigheid in alle discretie en houdt daarbij rekening met alle elementen die het dossier van de betrokkene en de vreemdeling of de EU-burger of de Belg die hij vervoegt of begeleidt, vormen.

Het feit dat de documenten die de vreemdeling heeft voorgelegd, voorkomen in de onderstaande lijsten, punt b., die trouwens niet volledig zijn, leidt niet de facto tot de toelaatbaarheid van hun geldigheid als bewijs van het bestaan van de vermeende familieband.

Om als geldig te kunnen worden beschouwd, moeten de " andere bewijzen " van de familieband die door de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag worden voorgelegd, een geheel van aanwijzingen vormen die voldoende ernstig en overeenstemmend zijn om het mogelijk te maken om het bestaan van de vermeende familieband te kunnen bewijzen.

De documenten die door de vreemdeling als " andere geldige bewijzen " van de familieband worden voorgelegd zullen niet als dusdanig toegelaten worden indien uit de elementen die het dossier vormen blijkt dat de vreemdeling de bevoegde nationale overheden wou misleiden.

In dit verband vormt het feit dat een andere nationale openbare overheid (gerechtelijke overheden, ambtenaar van de burgerlijke stand, enz.) of een andere Lidstaat van de Europese Unie geweigerd heeft het bestaan van de familieband te erkennen of deze betwist heeft, eveneens een ernstige aanwijzing gelet respectievelijk op de rechtszekerheid en het legitiem vertrouwen tussen de Lidstaten.

Bij wijze van herinnering, de wet van 15 december 1980 laat de Dienst Vreemdelingenzaken toe om, al naargelang het geval, een verzoek tot gezinshereniging te verwerpen of een einde te stellen aan het verblijf indien valse of misleidende informatie, valse of vervalste documenten gebruikt werden of indien er fraude werd gepleegd of andere onwettige middelen die van doorslaggevend belang zijn geweest, gebruikt werden.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband met het feit of de " andere bewijzen " al dan niet toelaatbaar zijn, heeft trouwens enkel betrekking op de verblijfsaanvraag. Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt of de genoemde bewijzen het bestaan van een familieband al dan niet

aantonen heeft enkel gevolgen voor de ontvankelijkheid/inoverwegingneming van het verzoek tot gezinshereniging van de vreemdeling.

b. Lijst, bij wijze van voorbeeld, van "andere bewijzen"

[...]

2) "Andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap

De "andere bewijzen" van de huwelijksband of het partnerschap zijn, met name :

- Akte van traditioneel huwelijk, indien een akte van een burgerlijk huwelijk niet kan worden voorgelegd;
- Notariële akte, gehomologeerd door de bevoegde overheid;
- Religieuze akte;
- Nationale identiteitskaart die de huwelijksband of het partnerschap vermeldt;
- Uittreksel van huwelijksakte of partnerschapsakte;
- Vervangend vonnis;
- enz."

Indien aannemelijk wordt gemaakt dat evenmin "andere geldige bewijzen" ter staving van de huwelijksband kunnen worden voorgelegd, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

De verzoekende partij betoogt dat in Somalië niet zomaar authentieke huwelijksaktes met officiële stempels worden afgeleverd. Zij wijst op informatie van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat dit moet bevestigen. Hierin kan worden gelezen dat er nooit een centraal systeem voor registratie van huwelijksattesten heeft bestaan en huwelijksaktes worden afgeleverd door sommige sheikhs, maar er geen officiële huwelijksaktes zijn en huwelijken niet officieel worden geregistreerd en het dus ook onmogelijk is om de echtheid hiervan na te gaan.

De Raad wenst in dit verband allereerst te benadrukken dat dit betoog andermaal niet overtuigt dat de verzoekende partij niet op de hoogte was van het gegeven dat het door haar voorgelegde huwelijks-certificaat vervalst was, hetgeen zij niet weerlegt. Het is evident dat een manifest vervalst stuk niet als een "ander geldig bewijs" van de huwelijksband kan worden beschouwd. Daarnaast overtuigt de verzoekende partij met dit betoog andermaal niet dat zij, in het kader van haar visumaanvraag, aannemelijk maakte niet in redelijkheid een "ander geldig bewijs" van de huwelijksband te kunnen voorleggen. De Raad benadrukt dat het de verzoekende partij in beginsel toekwam om in het kader van haar visumaanvraag dan te argumenteren waarom zij geen "ander geldig bewijs" van de huwelijksband kan voorleggen, in plaats van haar toevlucht te nemen tot het voorleggen van een manifest vervalst huwelijks-certificaat. Zij toont niet aan zulks te hebben gedaan. De Raad benadrukt in dit verband ook dat hiervoor geen officiële stukken afgeleverd door de nationale of lokale autoriteiten zijn vereist. Een religieuze akte kan, blijkens de voormelde omzendbrief, ook volstaan. In casu lijkt de verzoekende partij zich te beroepen op een religieus huwelijk. Zij licht niet toe waarom zij bijvoorbeeld geen religieuze huwelijksakte kan voorleggen.

Waar de verzoekende partij stelt dat het bestuur haar had moeten uitnodigen voor een persoonlijk onderhoud, gaat zij voorbij aan de bepalingen van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet én aan het gegeven dat hiertoe slechts een verplichting kan bestaan voor zover zij voorafgaandelijk aannemelijk heeft gemaakt dat zij geen "andere geldige bewijzen" van de huwelijksband kan voorleggen. Uit de voorgaande bespreking van het middel volgt dat niet blijkt dat in casu dit het geval was.

De bestreden beslissing verhindert de verzoekende partij bovendien niet om een nieuwe visumaanvraag in te dienen, waarbij niet langer sprake is van een vervalst huwelijks-certificaat en waarin alsnog 'andere geldige bewijzen' van de huwelijksband worden voorgelegd of concreet wordt geargumenteed waarom zulks dan niet in redelijkheid van haar kan worden gevraagd.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 10 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.2. De richtlijn 2003/86/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de

richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). De verzoekende partij toont dit evenwel niet aan. Zij voert evenmin aan dat de nationale wetgeving wordt toegepast op een zodanige wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt. Er blijkt dan ook niet dat de verzoekende partij zich rechtstreeks op artikel 11 van deze richtlijn kan beroepen. De Raad wijst ten overvloede op zijn eerdere vaststelling dat niet blijkt dat de bestreden beslissing louter steunt op het ontbreken van bewijsstukken. De verzoekende partij gaat, waar zij het tegendeel voorhoudt, voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij als bewijs van de ingeroepen huwelijksband een manifest vervalst stuk heeft voorgelegd en zodoende de Belgische autoriteiten heeft willen misleiden.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft het recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betreft, wijst de Raad erop dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben, rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *‘fair balance’* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming heeft betrokken.

De verzoekende partij betoogt dat een gezinsleven is aangetoond en de bestreden beslissing dit gezinsleven op disproportionele wijze aantast.

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *‘gezinsleven’* niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Hierbij dient erop te worden gewezen dat volgens het EHRM het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd een beschermenswaardig gezinsleven is dat valt binnen de werkings sfeer van artikel 8 van het EVRM (*“lawful and genuine marriage”*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 6)

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op het moment van de bestreden beslissing kennis had of had moeten hebben van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Nu de verzoekende partij niet betwist dat zij bij haar visumaanvraag een vervalst stuk voorlegde ter staving van de huwelijksband, blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelde waar hij het voorgelegde huwelijkscertificaat niet weerhield als bewijs van een huwelijksband. Er werd ook reeds vastgesteld dat evenmin blijkt dat de verzoekende partij hierbij dan aannemelijk maakte niet in mogelijkheid te zijn "*andere geldige bewijzen*" van de huwelijksband voor te leggen.

Er blijkt dan ook niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven, of ten onrechte geen verdere belangenafweging heeft gemaakt in het licht van een eventuele positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Enig onzorgvuldig of kennelijk onredelijk handelen in het licht van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Ten overvloede merkt de Raad ook nog op dat de verzoekende partij weliswaar een gezinsleven aanvoert met haar beweerde echtgenoot die in België is erkend als vluchteling, maar zij zich vervolgens beperkt tot een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 8 van het EVRM. Zij geeft niet in concreto aan op welke wijze de bestreden beslissing in casu artikel 8 van het EVRM schendt. De verzoekende partij betoogt wel dat de bestreden beslissing disproportioneel is, doch laat ook hier na dit verder uiteen te zetten. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld dat de verzoekende partij gebruik heeft gemaakt van een vervalste stuk om de huwelijksband aan te tonen. Zoals eerder vermeld, heeft de Belgische Staat het recht om een eigen migratiebeleid uit te werken en de Vreemdelingenwet toe te passen. De verzoekende partij maakt in haar verzoekschrift niet aannemelijk dat haar persoonlijk belang zwaarder doorweegt dan het algemeen belang.

De Raad herhaalt bovendien dat de bestreden beslissing de verzoekende partij niet verhindert om een nieuwe visumaanvraag in te dienen, waarbij niet langer sprake is van een vervalst huwelijkscertificaat en waarin alsnog '*andere geldige bewijzen*' van de huwelijksband kunnen worden voorgelegd of concreet kan worden geargumenteed waarom zulks dan niet in redelijkheid van haar kan worden gevraagd.

In de thans voorliggende omstandigheden wordt een schending van artikel 8 van het EVRM niet concreet aannemelijk gemaakt.

2.2.4. Het middel is ongegrond.

3. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS